

Kalapzsír

A világ, mint hajzsírtól mázsás fekete kalap - gondoltam hajnalban bátran, még félálomban, persze. Ez a legjobb sáv a merszre. Elő verte ablakom, döngölte szél, a kalap alatt hideg halak úsztak, igen, ez ilyen világlás volt, a homályban: elvtelen és néma tapogatás-tipográfia. Szövegkép. Menete, ahogy néztem a papíron, mentében öltött formát. Szavai a normát betartották. Lesz-e kilengés? - bűgött a kérdés, mint kaputelefon, mint vízbe fült hajókürt. Ha rossz hírt hoz, gondoltam, hajnalban csak akkor szól.

A kalap terében, alatt, hol a haj kileng, ha hosszú, egy hang azt mondta: baj van. Kocsinkat mentében egg részeg összetörte s elment. Talán valami bosszú? A csattanásra felriadtam. Füstölt a papír alattam. Éreztem, megyünk, oldalról és hátulról jöttek belénk. Kalapzsír csorog a fékből. Bevág a világ, a műszerek hideg halakat jeleznek. S nem vagyunk biz, tosítva. Sem a csont, sem a bádog. Nem érünk annyit, bár ez se biztos. Az álom állványzata eldőli, szövegből a szögek, betűk és számok szanaszét gurulnak. A nullák. Igen, azok... Miért, te mire gondolsz? Hogy véd-e papírméntéd? Hogy mi történik, ha felöltötted, de a különbséget az átizzadt szalag kopásában véled? Ha fejed, mint hajlék, szavak háza: vak halak rémült halandzsája? Látható: a halas időkalap vállig rántva, halásza arctalan; ki az? Nem tudom. Fölbűg letről a kaputelefon, az esőverte sáv.

Lemegyek, Lejjebb. Nézem a roncsot. Névjegy sehol. Hát elfeledte a kalapos, mellényes úrvezető. Vagy kilengett. Szándékosan. A pénzre ment, hogy el ne menjen a pénze, ezért ment el: lépett olajra. Valóra váltott. A világstruktúra hajtja erre ma, érzi bőrén a pőre anyagi érdek nyomását, hallja a hangot: Hajts el. Állj odább. Állok báván. Idébb. Hátha visszajön, hogy: bocsánat. Nem jön. Tanácstalan vagyok. Tosnélküli, bizvesztett. Papírmellényem is elszakadt, nem tudom, hogy mit gondoljak, tegyek, hát csak mellényelek, nyúlok, a szakadtban, holott érzem, hogy most történik valami, most éppen. Mikor? Most fordul. Mi? Bundás hölgy jön arra s megfelel, mert azt mondja, ó, kérem, ó, a kocsi garázsban tartandó, ott nem éri baj.

Ez az, gondolom, ez történik. Most ez a menete. Egyenes. Kíméletlen. Gurulnak a nullák. És nincs tos, nincs bocsánat. Nem tér vissza a kocsitörő. Mi mást tehetnél: vásárolj garázst magadnak s ne csodálkozz, de csatlakozz a hadhoz. Garázs nélküli autóval még nem vagy a középosztály tagja, vagy ha vagy is, csak amolyan perifériás közép-tag vagy. Még mindig. Már megint. Kétes vagy, mint kalapzsír. Bizonytalan pálya, rendszertelen jövedelem, lebegő életvitel - gondolkozz, fiam! Holnapra megeshet, hogy autód végképp lerobban. Az ilyen kalandok nemcsak a pénztárcát vékonyítják, de a kocsi életét is megrövidítik. Képes vagy-e újat vásárolni? Mert ha nem: elindultál a lejtőn - lefelé.